

(§. 16.), si vero resistentia, in exitium vergat.

§. 22. Quid igitur morbus, quam lucta et magnum certamen motuum cum causa efficiente; symptomata autem hujus luctae soboles (§. 19.), semperque cum ea cohaerenter conjuncta (y). Tale igitur et tantum agmen symptomatum est, qualis et quanta haec mutua lucta. Et si quidem vis resistentiae major fit, totum efficiens facile e medio tollit; si vero aequalis, repugnat quidem diu in lucta (§. 15.) quousque plus quam efficiens valeat, illudque debilitet atque expellat; si autem minor fit, statim evanescit tota (§. 21.) Si vero aliquid huic luctae impedimento extrinsecus fiat (§. 20.), quod eam infestet et subvertat, illud vel vim utriusque laedit, vel alterius; aut igitur utriusque vim obscurat, luctamque una cum iis perniciose tollit; aut vim alterius magis debilitat. Si igitur efficientis potentiam debilitet, majorem resistentiae vim adfert, superioremque eam in lucta ostendit, ut ea plus quam efficiens valeat, totumque hoc una cum sua actione expellat (§. 16.) et finem laudabilem luctae huic ponat. Si resistentiam: totam potentiam motum,

qui-